

[Lawaetz]

Hr. Jørgen Jensen indledte med at sige, at da man en hel dag diskuterede Christiania-problemerne, var alle medier vældig interesseret. I dag har man landets vigtigste problem til debat, og hr. Jørgen Jensen har nok ret i, at det er knap så interessant. Det er det måske heller ikke, når man lytter dagen igennem. Man får repeteret alle de partipolitiske programmer med hensyn til, hvordan man sætter mere arbejde i gang.

Uden for Christiansborgs tykke mure siger en stor del af befolkningen, at det er noget skidt, vi laver. Det er det også. Det ses tydeligt af resultaterne. Stadig stigende arbejdsløshed, større underskud på statsbudgetterne, stigende gæld, større skatter og afgifter, mindre realløn, høje lånerenter og svingende investeringslyst. Strålende resultater, som befolkningen er berettiget til at kritisere sønder og sammen. Men hvem er vi, der laver alt det? Det er ikke fremskridtspartiet, som kun foreløbig ca. 14 pct. af vælgerne lytter til. Nej, det er de såkaldt ansvarlige partier, først og fremmest socialdemokratiet.

Midt i denne sorgelige situation undrer mange sig vel over, at dette anførende parti fortsat kan bevare så gode galluptal. Men er det egentlig så underligt? Hvem skal mere end ½ million offentligt ansatte stemme på for at sikre sig fortsat stigende beskæftigelse til en god løn og en pension, der er højere end alle andres? Hvem skal over 200.000 arbejdsløse stemme på for at sikre sig 90 pct. af sædvanlig løn eller op til 33 kr. 20 øre i timen andre end på socialdemokratiet? Man kunne fristes til at sige: jo værre det går, jo flere socialdemokrater. Og man kunne fristes til at spørge, om dette i alle måder privilegerede, selvbeskyttende parti overhovedet er interesseret i for alvor at vende bøtten. Har man i det hele taget mod til at dykke ned og tage fat ved ondets rod, hvor det gør ondt, og hvorved man kunne risikere at skade sin partipolitik, der synes at gå forud for alt andet, sidst manifesteret ved kommunalvalgene?

Alle, også de klogeste socialdemokrater, ved jo godt, at kun øget konkurrenceevne sætter folk i arbejde. Altså stop for lønudvikling, stop for de offentlige udgifter og fjernelse af hindringer for erhvervslivet. Men hvad gør man? Man gør det stik modsatte. Stribevis af erhvervshæmmende love, medens man putter folk blå i øjnene med masser af

tilskud til erhvervslivet, en midlertidig indsprøjtning, en dråbe i havet. Endvidere en række uproduktive beskæftigelsesarbejder, som man dårligt kan slæbe folk til. Og hvorfor?

Der er nogle hovedårsager til arbejdsløsheden. Understøttelsen er 90 pct. eller 33 kr. 20 øre maks. Det vil sige, at folk må nødvendigvis forlange 37 kr. i timen for at gå i arbejde, fordi de risikerer senere at blive arbejdsløse. Understøttelsen er steget 25 pct. mere inden for de sidste 5 år end en specialarbejders gennemsnitsløn. Inklusiv tillæg koster en ungarbejder uden den fjerneste erfaring, et 20 års ungt menneske, 35 kr. 64 øre. Derfor en endnu større ungdomsarbejdsløshed.

De skarpe faggrænser og manglende mobilitet er en anden bremse. Før i tiden rejste folk gerne fra Roskilde til Ringkøbing for at få arbejde, men hvorfor skulle man det i dag? Resultatet er, at man mangler folk mange steder, enten man kan lide at høre det eller ej. Arbejdsformidlingen fungerer ikke tilfredsstillende, ligegyldigt hvor mange man ansætter, selv om man nu har forbedret systemet lidt ved at flytte noget af det tilbage til fagforbundene.

Der er kun én ting, der hjælper: det skal kunne betale sig at arbejde og at sætte folk i arbejde. Det er ikke menneske, der er noget i vejen med, men systemet, det system, som er skabt af LO og socialdemokratiet og delvis deres støttepartier. Før man vil indse det, får man ikke vendt bøtten, og jo længere vi kommer ud, jo mere vil man blive nødt til at tage fremskridtspartiets tanker op, hvad man så småt er begyndt på, selv om det ikke må hedde sig. Det er vi også ligeglade med. Vi behøver ikke at tage æren for det. Vi vil fortsat arbejde for landets vel fremfor for en snæver partipolitik.

Glensgård (FP):

Under debatten i dag har hr. Melchior fra centrum-demokraterne på fremskridtspartiets og centrum-demokraternes vegne fremsat et forslag om motiveret dagsorden. Det er en vigtig afklaring, der skal ske i forbindelse med denne dagsorden. Det er ikke kun et spørgsmål om penge i sagen om lystbådafgiften, det er lige så meget et spørgsmål om de mange arbejdsløse, som denne afgift vil medføre.